

Phần 3

Chương 7

Ta ngơ ngác nhìn nam tử trước mắt, chỉ cảm thấy từng cánh hoa đào đang bay phấp phới trong lòng.

Hàm răng vàng sứt mẻ một hơi nuốt sơn hà, lộn xộn mắt trật tự như vậy thật là quá sức độc đáo, quả thực khiến người ta thanh thần tâm hồn, vui tươi sáng khoái! Tể Lam quân, tại sao chàng lại có thể hoàn mỹ như thế? Còn hút hồn hơn cả Hắc ca ca ở Minh giới nữa!

“Xin hỏi Tể Lam quân, tại sao lại đột nhiên rớt xuống trước mặt ta?” Ta hơi mất tự nhiên quay mặt sang hướng khác, hai tay thẹn thùng xoắn xoắn lộn tóc đen trước ngực.

“... Bị kẻ gian hãm hại, trượt chân rơi từ nơi khác xuống tận đây.” Đáy mắt xanh của chàng tối sầm lại, giữa vàng trán không có lông mày nặn ra một chữ “Xuyên” (川).

Ta ngẩn ra, thấy chàng rõ ràng không muốn nhắc tới chuyện này, bèn nhanh nhẩu cười duyên tiếp lời: “Đã là ngoài ý muốn rồi thì đành chịu thôi, chẳng hay Tể Lam ca ca hiện có tính toán gì không?”

“Tiên tử tới Yêu giới vì chuyện gì?” Tể Lam không trả lời trực tiếp câu hỏi của ta, đôi mắt đẹp nhìn thoáng qua rồi hỏi ngược lại ta.

“Ta làm mất đồ, bị người của Yêu giới nhặt được rồi cất luôn.” Nghĩ tới Pháp Lang bị bắt cóc, nỗi sâu lo của ta dâng lên chân mày: “Ngọc Đế nói nếu như không tìm về được thì sẽ đánh ta một trăm đại bản...”

Đậu Đũa ta vốn dĩ đã nổi tiếng teo tóp, nếu còn bị thần côn đánh cho một trăm cái, đoán chừng chỉ còn mỗi lớp da mỏng.

“Tại sao tiên tử lại quanh quẩn gần Bác Lãng phủ này?” Tể Lam thở dài một hơi, lắc đầu: “Chỗ này còn cách chủ thành Yêu giới một đoạn nữa...”

“Công tử nói chỗ này là Bác Lãng phủ sao?!” Chưa đợi chàng nói xong, ta đã khẩn cấp chộp lấy cổ áo chàng như hổ đói vồ mồi: “Công tử xác định chỗ này là cấm địa Yêu giới, Bác Lãng phủ?!”

“... Ta khẳng định.” Tể Lam tỉnh bơ rút cổ áo ra khỏi tay ta: “Không ai quen thuộc nơi này hơn ta.”

“Á!” Ta rú to một tiếng, hai chân nhũn ra, quỳ rạp xuống đất.

Trước mắt bỗng nổ đùng đùng vô số pháo hoa rực rỡ, nổ sáng con đường tối tăm phía trước thành năm màu sắc sỡ, hào quang chói lòa.

Ếch tiên ơi Ếch tiên, hãy tha thứ cho tiểu nhân có mắt như mù! Một đập tuyệt vời, một đập cao cả, một đập thiện lương vừa rồi của ngài, không chỉ đập Bác Lăng phủ tới trước mặt ta, lại còn tiện chân đập một hướng dẫn viên du lịch tới!

Đập đập đập, đập ra một tương lai tươi sáng!

“Tề Lam quân!” Giọt nước mắt hạnh phúc chực trào ra khước mắt, ta thấy đời mình thật may mắn làm sao: “Thần thú tiểu tiên làm mất chính là bị phi tử của Yêu vương giấu trong Bác Lăng phủ, xin công tử hãy dẫn ta đi tìm được không?”

“Yêu vương?” Trong mắt Tề Lam lóe lên một tia sáng kỳ dị, thoáng qua rồi biến mất.

Nhưng một khắc sau chàng đã quay đầu sang hướng khác, sắc mặt lạnh lẽo như sương: “Ta sẽ không quay về Bác Lăng phủ nữa.”

“Không cần không cần!” Đại não tự động để rớt chữ “Nữa”, ta nhớ tới cái dáng đòi ăn của Pháp Lang, bèn ôm lấy cánh tay Tề Lam lắc nhẹ: “Chỉ cần huynh chỉ đường cho ta thôi...”

Tuyệt chiêu này của Pháp Lang ở Phương Thảo môn là bách chiến bách thắng, từ trẻ em ba tuổi tới nam nữ ba vạn tuổi đều bị tàn sát. Nhờ đó ta tin tưởng, cùng một chiêu này có thể đánh gục được băng cứng của Yêu giới.

Gân xanh trên trán Tề Lam gồ lên rồi lặn xuống, uốn éo như con giun bò trong đất.

“... Quay đầu lại, đi về phía Đông ba trăm thước, rồi đi về hướng Tây năm trăm thước, qua ba cái ngã tư, sẽ thấy một gian nhà lá, ngươi vào đó hỏi ông lão đang chơi cờ, ông ta sẽ chỉ đường cho ngươi.”

“Cám ơn Tề Lam ca ca!” Tâm trạng tốt hẳn lên, nhất thời cách xưng hô của ta cũng thân mật hẳn lên: “Hy vọng Bồ Đề lão tổ sẽ phù hộ huynh vĩnh viễn trẻ trung xinh đẹp như bây giờ!”

Vừa nói xong câu này, chẳng hiểu sao Tề Lam lại hung hăng trừng ta một cái cứ như muốn ăn thịt người.

Nửa canh giờ sau, trên con đường nhỏ trong rừng có một đôi nam nữ sàu nảo đang từ từ đi tới.

“Ngươi là tiên tử đầu tiên không phân biệt được Nam Bắc mà ta gặp!”

Tề Lam chấp hai tay sau lưng thở dài một tiếng, sắc mặt ủ dột.

“Đậu Đũa cũng đâu phải sinh vật cấp cao, lấy đâu ra bản lĩnh nhận biết phương hướng chứ...”

Ta khúm núm đi theo sau lưng chàng, mạnh miệng cãi bướng.

Bởi ta trời sinh mù đường, cho nên Tễ Lam rất lo lắng, cuối cùng quyết định đích thân đưa ta đi một đoạn đường.

Chàng thật sự là một người đã tuấn tú mà lại hiền lành.

Thật ra dọc đường chúng ta đi cũng chẳng yên ổn gì, chủ yếu vì Yêu giới có nhiều kẻ mặt mũi khó ưa, cứ chỉ trở hai chúng ta xì xà xì xồ.

“Xấu thấy ghê...”

“Còn không biết biến ra bộ dạng dễ coi xiu, bảo đảm là pháp thuật tôi...”

“Lại còn chạy khóa thân, xấu ma chê quỷ hờn cỡ này ra ngoài làm gì thế, hù người à...”

Âm thanh cực đại, lời lẽ cực độc, hoàn toàn tỉ lệ thuận với bản mặt tiểu lâm của bọn họ.

Mới đầu ta còn tưởng đang nói mình, nghĩ thầm cũng không tới nỗi mà, nói sao ta cũng có mặt tiên bào, chẳng lẽ mắt người Yêu giới có tia X quang?

Nhưng sau khi nghe hết ta đã vỡ lẽ, người quái dị mà bọn họ nói là Tễ Lam, “Chạy khóa thân” chính là chỉ lớp vảy lam lộ ra bên ngoài của chàng.

Hóa ra Yêu giới cũng mắc căn bệnh giống hệt như Thiên đình, thâm mỹ quan đảo ngược.

“Tễ Lam ca ca, chúng ta đi nhanh chút đi!” Kéo theo Tễ Lam đang trầm mặc, ta ngẩng đầu ưỡn ngực, sải bước đi tới.

Thân thể Tễ Lam chợt cứng đờ, nghiêng đầu ngó qua ta.

“Huynh không cần để bụng mấy lời tâm xàm của bọn yêu tinh xấu xí này.” Ta kiên định nhìn chàng: “Tễ Lam ca ca là người đẹp nhất tốt nhất mà ta từng gặp.”

Ta tin, trong mắt mình lúc này nhất định chứa chan thâm tình nghiêm túc phát ra từ tận đáy lòng.

“Mẹ ơi, tiểu nương tử này bị điên rồi!” Bên cạnh có yêu quái nôn thốc nôn tháo, sau đó gào rú bỏ chạy.

Trong con ngươi của Tễ Lam bùng lên một đốm lửa âm u.

Chàng nhìn ta chăm chăm, cứ như trên mặt ta có giấu báu vật vậy.

Nhưng chưa đợi ta ngây ngất xong, ngọn lửa rừng rực trong mắt chàng đã tiêu vong ảm đạm, không sót lại một tia lửa nào.

“Ta nhất định sẽ giữ lời hứa dẫn ngươi tới Bắc Lăng phủ, ngươi không cần nịnh nọt ta.” Chàng quay đầu đi, tấm lưng vốn đã cứng đờ dần dần cong xuống.

Muốn thay đổi quan niệm cố hữu của đám người đó rất khó, cho nên ta cũng không giải thích thêm câu nào.

Chuyện gì có thể nói thì phải nói cho rõ ràng, mà chuyện không thể nói thì nên im lặng là vàng.

“Người nào cũng đồn bè ngoài Yêu vương nghiêng nước nghiêng thành, Tề Lam ca ca đã thấy lần nào chưa?” Ta cười đối chủ đề.

Câu này đương nhiên là nói thừa, Yêu vương đã là thành viên ngầm của tổ chức GODFIVE, thì chắc hẳn cũng chẳng đẹp hơn Thiên Thanh bao nhiêu.

“Nghiêng nước nghiêng thành?” Tiếng cười lạnh của Tề Lam vọng tới như rít qua kẽ răng: “Dung mạo đối với nam nhân quan trọng lắm sao?”

Tất nhiên rất quan trọng rồi, nếu lớn lên mà cùng một dạng như Thiên Thanh, thì chàng nghĩ ta còn ngoan ngoãn đi theo chàng sao? Lúc đó chạy còn không kịp.

“Nếu không quan trọng, vậy Tề Lam ca ca cần gì phải để ý lời khen chê của người ta với mình?” Nghĩ là một chuyện, nhưng nói ra miệng lại là chuyện khác: “Bên ngoài cùng lắm chỉ là một lớp da, bên trong mới là bên chắc nhất.”

Hơn mấy trăm năm ta sống trên Thiên giới cũng không phải toàn là ngây ngô ngờ nghệch, nếu mỹ nam trước mắt canh cánh trong lòng tướng mạo của mình, thì đương nhiên ta phải khiến chàng thả lỏng phòng ngự rồi.

Bước chân đang định hướng tới trước của Tề Lam khựng lại một chút.

“... Phải... Mặc dù hiện ta như vậy... nhưng ta vẫn là...” Chỉ nghe chàng thì thào mấy câu, rồi quay đầu nhìn ta cười sáng lạng.

“Người nói đúng, bè ngoài không phải là thứ quan trọng nhất.”

Cặp mắt tỏa sáng trên vàng trán trống lóc, nhìn mới tươi mát phóng khoáng, thản nhiên tiêu sái làm sao.

Ta cảm thấy trước mắt mình bập bênh sóng biển, trong lòng dào dạt một loại sung sướng ngọt ngào khó nói thành lời. Không ngờ một người đẹp trai như vậy lại coi trọng phát ngôn của ta, khiến lòng tự tin bùng nổ, cả cơ thể đều bay bổng lâng lâng.

Tiểu Ba dưới chân cảm nhận được nỗi lòng của ta, vội vàng phóng ra một vàng hào quang từ trong mây, hòa theo bối cảnh âm nhạc, vàng hào quang chậm rãi ngưng tụ thành một trái tim bông màu phấn hồng.

Lắc la lắc lư, lắc la lắc lư, trái tim bông lặng lẽ trôi dạt tới trước mặt Tề Lam.

Ta quỳnh lên, bi phần vung tay muốn đánh tan bông khí, thế mà nó cứ như cố tình chống đối ta, hết né trái tới né phải, khăng khăng không chịu để ta đánh trúng.

Nhìn ta luống cuống tay chân, ức tới nổi đỏ bừng mặt, Tề Lam đột nhiên phì cười.

“Hóa ra pháp thuật của ngươi còn chưa tới đâu, chỉ điều khiển được đám Ba Động vân bình thường nhất này thôi.” Chàng lắc đầu mở miệng, khá là có tư thế của lão tiên bói: “Còn chọn một đám mây ngốc nhất.”

“Nó chỉ thỉnh thoảng loạn thần kinh thôi...” Ta dám khẳng định hiện tại mặt mình có thể lược chín nguyên quả trứng gà.

Tễ Lam không phân bua gì với ta nữa, chỉ chuyên tâm cười, ánh mắt nhìn ta rớt cuộc cũng trở nên dịu dàng ấm áp.

“Rớt cuộc ngươi làm mất thứ gì, sao lại bị phi tử của Yêu vương bắt đi?” Thái độ phớt phàng đi, chàng cũng nhân tiện quan tâm tới chuyện cá nhân của ta: “Theo ta biết, Yêu giới châu báu nhiều không đếm xuể, phi tử của Yêu vương thấy nhiều biết rộng, không có gì lại hứng thú với đồ của Thiên giới.”

“Là Hương thú Thương Nam.” Ta xót xa than thở, hai tay che trán.

Thương Nam là biểu tượng đại diện cho Thiên đình, Hương thú lại là thánh thú Thương Nam, sợ là Ngọc Đế sẽ không cam lòng khiến biểu tượng của Thiên đình bị đánh đập hành hạ ở Yêu giới, đó chẳng phải là vô cùng nhục nhã sao? Yêu vương xảo trá thừa cơ bắt bí, muốn nuốt trọn hai vạn cuốn cổ thư Thương Nam, Ngọc Đế sao có thể chấp nhận? Bị gài vào thế khó đâm lao phải theo lao, chắc là hiện tại ông ta rất muốn bằm thây ta thành nhân bánh bao. Ôi, số ta khổ, lại vô tình bị cuốn vào vụ tranh chấp ngoại giao nan giải này!

“Hóa ra ngươi cũng vì mê muội mỹ sắc của Thiên Thanh mới làm lạc mất Hương thú?” Nét mặt Tễ Lam lạnh hẳn đi, trong mắt có vẻ xa cách.

“Không phải không phải! Chỉ tại lúc đó ta lười nên lơ đãng thôi...” Ta khẩn cấp xua tay phủ nhận, trán thào mồ hôi lạnh - không ngờ sự tích yêu đương bi thảm của đệ tử Phương Thảo môn chúng ta lại dồn xà tới mức này.

Cặp mày trụi lủi của Tễ Lam nhíu lại lần hai, đánh giá ta từ trên xuống dưới, như thể muốn nhìn thấu vào lòng người.

“Thiên Thanh là một tên ngụy quân tử bị người ta thổi phồng tới hư hỏng, còn luôn tự cho là đúng, nào được xinh đẹp như Tễ Lam ca ca!” Ta quỳnh quáng, buột miệng thốt ra lời trong lòng.

Nói xong đã hối hận ngay lập tức, lòng nơm nớp lo sợ làm tổn thương trái tim yếu đuối nhạy cảm của mỹ nam lần nữa.

Có điều lần này Tễ Lam lại không giận, chàng chỉ cười nhạt một tiếng, như thể sực nhớ ra điều gì đó, tầm mắt tập trung vào một nơi vô danh nào đó sau lưng ta.

Tới khi lấy lại tinh thần, thoáng nhìn qua dáng vẻ nơm nớp run run của ta, chàng an ủi một câu: “Đừng lo, câu này cũng không phải ta mới nghe lần đầu.”

Ta nhất thời mừng rơi nước mắt - chẳng lẽ cuối cùng Yêu giới cũng có một người tỉnh táo, thậm chí mỹ quan không bị rối loạn rồi sao? Bò Đề lão tổ mở mắt

rồi, rốt cuộc mầm Đậu Đũa ta đã hết cô độc rồi! Mặc kệ nam nữ, mai sau gặp gỡ ta nhất định phải nhào vào lòng người đó òa khóc một trận, trút hết nỗi kinh hoàng và oan khuất dồn nén mấy trăm năm qua của ta!

Tễ Lam bị bộ dạng thống thiết của ta làm giật mình, nửa cái đầu nhẵn bóng phản xạ ánh mặt trời.

“Tiên tử bị sao vậy?” Giọng có vẻ quan tâm.

“Hu hu...” Ta lau hai hàng nước mắt, nghẹn ngào lắm lắm: “Ta chỉ đang cảm khái thôi, người nói ra lời này nhất định là tử muội tốt của ta.”

Người có thể thấu hiểu lòng ta như vậy, chẳng lẽ là một ta khác ở thế giới song song ư? Hu hu hu!!!

Tễ Lam nghe vậy thì ngẩn ra, thần sắc dần nghiêm túc lại.

“... Mặc dù bây giờ không phải, nhưng tương lai rất có thể sẽ phải.” Chàng nâng cằm, liếc mắt nhìn ta đầy ngụ ý.

Tuy không biết rõ ánh mắt này của Tễ Lam có ý nghĩa gì, nhưng nghe chàng bằng lòng giới thiệu người nói câu này cho ta, trong lòng ta chột bắn pháo hoa tung bùng.

“Váy của Tễ Lam ca ca đẹp thật.” Một khi phấn chấn thì lá gan cũng to ra, ta hiếu kỳ sờ sờ cánh tay trần lộ ra ngoài của Tễ Lam: “Là màu lam đặc biệt nhất xinh đẹp nhất ta từng thấy.”

“... Trước đây nó là một bộ áo choàng.” Tễ Lam cúi đầu nhìn chằm chằm vào cổ tay của mình, như có phần tiếc nuối: “Là màu lam có một không hai trong Tam giới, không ngờ hôm nay lại thành...”

Thấy chàng lại sắp đa cảm, ta chột thời cơ bay vòng vòng trước mặt chàng, cười duyên dáng: “Thật là khéo, màu áo choàng này của tiểu tiên cũng là có một không hai trong Tam giới!”

Bất kể đi đến đâu, bộ tiên bào màu đậu đũa đỏ này cũng là vốn liếng để ta tự hào.

Tễ Lam lại lắc đầu bật cười: “Tiên tử nói đùa rồi, màu này có lẽ là độc nhất trên Thiên giới, nhưng không phải độc nhất toàn bộ Tam giới, ít nhất là ta đã từng gặp.”

“Cái gì?!” Hai mắt ta trừng to như chuông đồng, máu nóng sôi trào, tóc gáy dựng đứng: “Màu này tên là “Đậu Đũa Đỏ”, xin hỏi Tễ Lam ca ca đã gặp ở đâu?”

Ta kích động tới nỗi bầu cánh tay người ta bầm tím cũng không phát hiện ra.

Nhưng câu trả lời của Tễ Lam lại khiến người ta rất thất vọng.

“Không nhớ rõ. Chắc là đã gặp qua rất lâu trước đây, cho nên ta mới thấy quen mắt, chứ không nhớ tên.”

Đầu bị đổ ụp xuống một chậu nước lạnh, ta hậm hực buông chàng ra, vóc dáng của Ba Động vẫn cũng xiêu xuống theo.

“... Xanh biếc như làn xuân thủy ban sớm, đỏ ửng như ánh bình minh sắp lên.”

Tễ Lam nhìn chiếc váy của ta, cúi đầu bỏ sung một câu: “Tuy ta không nhớ tên của màu nhuộm này, nhưng nhớ rõ, có người từng đề câu thơ đó cho nó.”

Chương 8

Xanh biếc như làn xuân thủy ban sớm, đỏ ửng như ánh bình minh sắp lên.

Ta nghe chất giọng trầm khàn của Tễ Lam đọc lên câu này, trong lòng bỗng ngọt lịm như được ăn món mật hoa Linh Tiêu thơm phức. Người có thể viết ra được câu thơ tuyệt vời như thế, nhất định có một lòng yêu thương sùng bái vô bờ bên đối với giống loài đậu đũa đỏ. Hẳn ta hay cô ta có quan hệ họ hàng huyết thống gì với ta không nhỉ? Tốt nhất hẳn ta hay cô ta là một nhân vật tai to mặt lớn quyền cao chức trọng, có thể một mai khi ta tìm được hẳn ta hay cô ta, thì đã có một ngọn núi lớn để dựa dẫm rồi, dù mai sau có gây ra bất cứ sai lầm gì, thì cũng không phải nơm nớp lo sợ như hôm nay nữa.

Ôm ấp trong lòng ước mơ về một tương lai tươi đẹp, ta theo Tễ Lam bước tiếp lên con đường phía trước.

Đọc đường đi vẫn có hàng đồng lời đồn đại khó nghe, nực cười hơn là, có một tên yêu tinh xấu hú hồn rập tâm muốn quyến rũ ta.

“Một tiểu mỹ nhân đáng yêu thế này, sao lại đi theo một tên quái vật tới da còn chưa lột hết chứ?” Đó là một con Bạch Hồ hóa thành hình người, hẳn vừa nhác thấy ta và Tễ Lam trên đường, lập tức lủi tới trước mặt mà không thềm suy nghĩ gì, cười làm dáng rồi chìa một cái móng vuốt về hướng ta: “Tiểu mỹ nhân, đừng đi chung với sinh vật bậc thấp này nữa, hay là theo ca ca ảm rượ, làm bạn phong hoa tuyết nguyệt nhé?”

Nào giờ bộ tộc Hồ yêu luôn thích ý vào sắc đẹp của bản thân để mị hoặc người khác, mặc dù ta đã nghe đồn từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên đụng phải. Đáng tiếc là chú em này quá xấu, chưa kể da mặt còn dày cui, ta thật lòng khó thể rung động nổi, vì thế chỉ đành bình tĩnh xoay mặt qua bên.

Tễ Lam lặng thinh, chỉ nâng mí mắt lạnh lùng lên liếc Bạch Hồ.

Bạch Hồ thấy ta im lặng không đáp, sỗ sàng tóm lấy cổ tay ta, cái mặt cười sung sướng càng phô ra lộ liễu hơn: “Tiểu mỹ nhân, chẳng lẽ muội bị câm à? Đừng lo đừng lo, ca ca có thể trị được hết, chỉ cần muội gạt đầu một cái thôi, ca ca lập tức dẫn muội tới Cảnh Thái cốc...”

Đằng sau có tiếng hít khí lạnh vang lên, kèm theo đó là vài ánh mắt ước ao cùng đổ kỵ phóng về hướng ta.

Ta không rõ những yêu quái này rốt cuộc ước ao chuyện ta bị tên xấu trai trước mắt dụ dỗ, hay là đồ kỹ ta được đến Cảnh Thái cốc gì đó? Nếu là về trước, thì ta thật lòng muốn ngoái đầu rồng to một câu với họ, tặng không cho mấy người đó! Tốc hành đóng gói mang về đi! Chị đây hết chịu nổi rồi!

Đúng lúc này một bàn tay mọc đầy vảy lam đưa tới, di dòi móng vuốt của Bạch Hồ xấu trai đi.

“Cảnh Thái cốc không cần người dẫn đường, ta sẽ tự đưa cô ấy tới.” Trong đáy mắt vàng như nền của Tễ Lam ngưng tụ một con lốc ngầm.

“Chỉ bằng người?!” Bạch Hồ cứ như nghe được chuyện cười, bắt đầu ôm bụng cười nắc nẻ: “Ồi giờ ơi, còn không chịu tè một bãi tự soi mặt mình đi, tướng tá hết như con cá bơn, da thì xanh y như thần lẩn!”

Thì ra chân thân của Tễ Lam là thần lẩn sao? Ta quay đầu nhìn chàng, ai dè lại thấy Tễ Lam cắn chặt hàm răng, trán nổi gân xanh, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ.

Đây là điềm báo thú dữ sắp nổi giận! Ta nhanh chân nhào qua muốn cản chàng lại, thế nhưng vẫn chậm mất rồi. Tiếng cười của Bạch Hồ còn chưa tắt xuống hoàn toàn, một đường đỏ tươi đã đập xuống giữa mày hấn, nhanh gọn chia cơ thể hấn ra làm đôi.

Cảnh tượng hết như một cái lọ bạc bất ngờ bị bỏ đôi, bắn ra máu me tung tóe.

Ta rú lên một tiếng, bay nhanh tới chỗ Tễ Lam, chôn cơ thể mình vào trong lòng chàng - Thiên đình lúc nào cũng thanh bình yên vui, nào có cảnh kinh khủng như địa ngục thế này?

Lòng ngực bên dưới gò má chọt cứng đờ, sau đó có một đôi tay lạnh như băng vòng qua bờ vai ta, ôm ta chặt hơn nữa.

“Đừng sợ, chỉ là chém một con Cửu Vĩ Hồ mà thôi.” Bên tai dội lại giọng hiền hòa của Tễ Lam.

Cửu Vĩ Hồ? Đó không phải là một trong những yêu quái có pháp lực hùng mạnh nhất của Yêu giới trong truyền thuyết ư? Tại sao lại bị chàng xẻ ra làm hai dễ dàng như vậy?

Ta rất muốn ngóc đầu lên để hỏi cho kỹ, nhưng mùi máu tanh cứ ập tới che trời lấp đất làm cho đầu ta choáng, ta chỉ còn cách co rúm lại dán chặt hơn vào lòng Tễ Lam mà thôi.

Nhưng rất nhanh sau đó, mùi máu tươi chọt biến mất tăm, ta lặng lẽ ngẩng đầu lên, chỉ thấy một đoạn đuôi màu bạc nằm cô đơn trên đất.

“... Hấn cắt đuôi bỏ trốn rồi.” Tễ Lam lắc đầu, nét mặt có vẻ tiếc nuối: “Quả nhiên là Hồ ly gian xảo!”

Ta thấy cảnh này, tất nhiên cũng hiểu ngay Bạch Cữu Vĩ Hồ chưa chết thật, nhờ đó tảng đá lớn trong lòng ta cũng rơi xuống. Các thần tiên đều rất từ bi, không muốn thấy những chuyện tàn nhẫn.

“Ta thấy cái đuôi hồ ly này rất đẹp, chi bằng giữ lại cho tiên tử làm kỷ niệm?” Tễ Lam đưa tay ra, cái đuôi đứt bay loạng choạng vào trong bàn tay chàng: “Dùng làm vòng cổ cũng rất đẹp.”

Ta vốn không muốn lấy, nhưng mà đuôi Hồ xù lông êm như nhung, đúng là đẹp hiếm thấy. Do đó giả vờ giả vịt từ chối một hồi, cuối cùng vẫn bỏ vào trong tay áo.

Dem về phối với bộ áo choàng Đậu Đũa Đỏ của ta, lông bạc điểm xuyên lên cổ áo, ngẫm lại đúng là cao quý siêu phàm mà.

“Tễ Lam ca ca, Cảnh Thái cốc là chỗ nào thế?” Cát kỹ đuôi hồ ly xong, ta hăm hở nhìn qua Tễ Lam.

“... Là chỗ đặt Bác Lãng phủ hiện tại.” Mỗi lần Tễ Lam nhắc tới ba chữ “Bác Lãng phủ” đều vô thức nhú mày.

“Hiện tại?” Người thông minh nhạy bén như ta, lập tức bắt lấy hai từ mâu chốt này trước tiên: “Tại sao là hiện tại? Chẳng lẽ trước đây Bác Lãng phủ không ở trong Cảnh Thái cốc à?”

“Người không biết sao?” Tễ Lam quay đầu lại nhìn ta chòng chọc, có hơi giật mình: “Một người không biết gì hết như ngươi, lại dám xông tới Bác Lãng phủ một thân một mình?”

Dưới lời giảng giải của chàng, rốt cuộc ta đã biết, hóa ra phủ đệ của Yêu vương xây trên một tòa thành không có móng, đồng nghĩa với cung điện di động. Chỉ cần pháp lực đủ mạnh, Bác Lãng phủ có thể mọc lên ở bất cứ địa phương nào.

Hơn năm trăm năm, Bác Lãng phủ nằm ở biên giới giữa Yêu giới và Ma giới, hôm nay thì dời địa bàn tới ranh giới giữa Yêu giới và Thiên giới.

“Sao nó toàn nằm ở biên giới thế?” Ta bất mãn trề môi, lẽ nào Yêu vương lòng lang dạ thú vẫn còn muốn mở rộng lãnh thổ?

“Người ta thích ở đâu thì ở đó, ngươi lo nhiều như vậy làm gì?” Tễ Lam vừa bực mình vừa buồn cười, lườm mắt với ta: “Thương Nam vốn dĩ cũng là một tòa thành di động? Sao ngươi không đi hỏi thử tại sao Thiên Thanh muốn thổi nó tới Thiên giới?”

Thương Nam là một tòa thành di động?!

Ta chưa từng nghe chuyện này. Từ lúc ta thăng tiên có ký ức tới nay, Thương Nam luôn nằm lặng lẽ trong một góc yên tĩnh của Thiên đình. Trong lòng ta nó là mặt tiền của Thiên đình, là sự tồn tại chặt chẽ khăng khít không thể tách rời, vậy mà ai dè nó lại không hoàn toàn thuộc về Thiên giới!

“Thấy ngọc chưa?” Tễ Lam thấy ta bàng hoàng, trong mắt hiện lên vẻ ranh mãnh như trò đùa dai đạt được hiệu quả mong muốn: “Người xem Thiên giới các người có gì tốt đâu? Tên nào cũng giấu nhem sự thật, nào quang minh lỗi lạc như Yêu giới chúng ta?”

“Xì, coi câu này đi, cứ như Yêu giới này là nhà huynh mở ấy.” Ta gọi hồn về, giấu đi sắc mặt hoang mang, con người xoay tít một vòng rồi cười hì hì đánh lạc hướng: “Lẽ nào ta tình cờ nhặt được một Yêu vương?”

Vốn là một câu nói đùa vô tâm, ai dè lại khiến cho sắc mặt Tễ Lam thoát cái tối sầm xuống.

“Không được nhắc tới hần ta!” Mặt chàng như có dòng khí hung tàn lướt qua.

Ta le lưỡi, thầm nhủ mỹ nam này nhất định có thâm thù đại hận gì đó với Yêu vương. Thế là bèn kéo tay chàng, nhỏ nhẹ dịu dàng trấn an: “Không nhắc tới, không nhắc tới nữa, huynh đã không thích thì ta suốt đời cũng không thèm nhắc.”

Tễ Lam lẳng lặng nhìn ta một hồi, bỗng nhiên lại nở nụ cười.

Dáng cười phóng khoáng như vậy, trông hết như cơn gió mát thổi thốc qua mặt hồ khiến sen xanh nở rộ.

“Suốt đời không nhắc tới, cũng không được.”

Chàng buồn bực thả ra một câu khó hiểu, năm ngón tay xò ra, bắt lấy tay ta nắm thật chặt trong lòng bàn tay.

Nhắc không được, mà không nhắc cũng không được. Ta bị xoay vòng vòng tới chóng mặt, cứ ngơ ngác ngác để chàng dắt đi như vậy.

“Ta hỏi người.”

Đi được nửa đường, Tễ Lam vẫn luôn im lặng ít nói bỗng nhiên chủ động khơi chuyện.

“Lúc này Cửu Vĩ Hồ muốn dẫn người đi, tại sao người không theo hần?”

Ôi ca ca ơi, Bạch Hồ xấu ngang ngửa có khi còn hơn Thiên Thanh, ta theo hần chẳng phải là chuốc ức cho mình sao?

“Chẳng lẽ Tễ Lam ca ca muốn ta theo hần sao?” Ta dừng bước lại, ngây ngốc nhìn tấm lưng của Tễ Lam: “Huỳnh... chê ta làm phiền huỳnh sao?”

Vừa nói vừa nặn ra sóng nước mênh mông lấp lánh trong ánh mắt, chiêu này là Thiên Giáng dạy, tỷ ấy nói thân là tiên nữ phải “Lấy lui làm tiên”, “Lấy nhu thắng cương”. Trên phương diện quan hệ xã giao này ta luôn nhờ cả vào tỷ ấy, nỗ lực học tập tỷ ấy.

Tỷ ấy đã từng nói, nhất định phải gọi “Ca ca” với bất cứ đối tượng khác phái có gương mặt xinh đẹp nào, “Dù sao ca ca muội muội cũng là kiểu xưng hô dễ dàng nhất nhanh chóng nhất để bồi dưỡng tình cảm.”

Ta nhớ lúc đó tỷ ấy nói tới mặt mày hơn hờ ba hoa chích chòe đủ thứ: "... Dù sao cũng phải làm thân trước, sau này mới tiện hạ thủ, không phải sao?"

Nhưng mà rốt cuộc hạ thủ làm sao? Ta đã không còn nhớ rõ nữa, nói tóm lại là một kiêu mua chuộc lòng người.

Quả nhiên, Tễ Lam vừa nghe thấy câu hỏi đau thương của ta, thân thể đã cứng lại rồi.

"Lẽ nào người không cảm thấy đáng đáp của Cửu Vĩ Hồ... hết sức tuấn tú sao?" Chàng dường như phải hạ quyết tâm rất lớn, mới nặn ra được một câu từ kẽ răng.

Bốn chữ "Hết sức tuấn tú" cuối cùng nghe khàn đục chất đặng tới cùng cực, hết như nói ra sẽ đòi mạng chàng vậy.

Quả tim nhỏ của ta tức thì bình yên lại, hóa ra mỹ nam này còn đang vương mắc trong lòng chuyện ngoại hình của mình.

"Mặc kệ người khác nói gì, sau khi ta rút xuống Yêu giới thì người đầu tiên nhìn thấy vẫn là huynh." Thước tha bước lên, ta dán má lên tấm lưng đầy vảy của Tễ Lam, giọng chan chứa thâm tình: "Ta chỉ nguyện theo huynh thôi."

Tuy rằng, địa bàn chỉ giới hạn trong Yêu giới.

Ta cảm giác lưng Tễ Lam đang phát run, rồi chàng xoay người lại, trong mắt pha đậm tâm tình không tan.

Sau đó có một bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng vuốt ve trên tóc ta, một lần, hai lần, rồi ba lần.

Như bảo bối, như báu vật, như Phương chủ hay sờ lông Pháp Lang.

"... Chẳng lẽ thân của người là một con chim?" Chàng lặng lẽ lên tiếng, nhưng lại là giọng đùa cợt: "Để ta đoán thử xem, chim sẻ? Bò nông? Hay là Cú mèo?"

Ta trừng to hai mắt, giơ cao tay phải lên biểu đạt ý kháng nghị mạnh mẽ: "Ta rõ ràng là một Đậu Đũa tiên của Phương Thảo môn..."

"Vậy sao lại có tình tiết của chim non..." Chàng lẩm bẫm một tiếng, rồi ấn đầu ta vào trong lòng mình, thở dài khe khẽ: "... Bất kể thế nào, ta cũng rất may mắn."

Ta rất may mắn, ta rất may mắn...

Vừa nghe mỹ nam nói với mình lời ngon tiếng ngọt, ta phấn khích tới nỗi muốn ngất xỉu - vì có ta đi theo mà người ta thấy may mắn đấy nhé! Chiêu mua chuộc lòng người này quả nhiên là thành công rực rỡ, quả nhiên là đỉnh cao nghệ thuật!

Ta đắm chìm trong mùi vị hạnh phúc ngất ngây, quên bém mắt chuyện đây mỹ nam ra, cũng quên luôn phải hỏi chàng "Tình tiết chim non" là gì, thậm chí Hắc Vô Thường ca ca ngày nhớ đêm mong ta cũng tạm thời quên mất.

Ta nhớ lại nhiều năm trước đây, nhớ tới cảnh tượng mình bị người ta cô lập.

Khi ấy vừa đúng dịp Thiên đình sắp mở hội Bàn Đào vô cùng náo nhiệt, vì có cơ hội được chọn vào đội nghi lễ đón khách nên các tỷ muội trong môn đều phấn khích hết sức.

“Đây là cơ hội duy nhất để GODFIVE tề tựu đông đủ, chỉ cần được một người trong số đó để mắt tới, là có thể bay vút lên đầu cảnh làm Phượng Hoàng ngay...”

Thiên Giáng đã thì thầm với ta như vậy. Tỷ ấy đã có hôn ước với Long Thái Tử Đông Hải từ lâu, nên dù cũng bưng bưng háng hái với chuyện tình yêu, nhưng chỉ dừng lại ở mức buồn dưa lê mà thôi: “Tỷ thấy Đậu nhi muội cũng nên sửa soạn chút đỉnh đi, uống ít gió sương vào, chăm sóc da mặt cho đẹp vào, Ngọc Lan tiên tử nhà người ta ngày nào cũng dùng Quỳnh Tương để đắp mặt kìa...”

“Không muốn không muốn! Nếu bị nhìn trúng thật, chưa biết là phúc hay là họa đâu!” Ta đã được Thiên Thanh thủ tịch GODFIVE cho mở rộng tầm mắt rồi, hôm nay vừa nghe tới tên tổ chức này thì cả người đã muốn sốt rét.

“Xí!” Thiên Giáng cười nhạo ta: “Muội tưởng đẹp à, đến dự hội Bàn Đào cùng lắm là được một cơ hội trải nghiệm thôi, chẳng lẽ muội cho là có thể nhất kiến chung tình với ai đó, rồi định đoạt suốt cả đời thật đó à?”

Bây giờ ngẫm kỹ lại, lời của tỷ ấy quả thật chí lý, đáng tiếc khi đó ta vừa mới đứng vào hàng tiên ban, không có đạo hạnh gì mà còn mất trí nhớ, tính tình thật sự quá ngay thẳng đơn thuần.

“Gặp thì sao chứ?” Ta cúi kính bĩu môi, thở phì phì vật lại: “Người nào người nấy đều xấu ngang ngựa Trư Bát Giới, tiên cô nào bị mù mới tình nguyện lấy!”

Mặt Thiên Giáng dần ra.

“... Bất cứ giá nào cũng đừng để các tỷ muội khác nghe được câu này.” Tỷ ấy hồi hồn lại rất nhanh, vỗ vỗ đầu ta: “Không thì muội chết chắc.”

Khi ấy còn trẻ người non dạ, nên ta không hiểu được thâm ý của câu này.

Đội nghi lễ quý cô của hội Bàn Đào tổng cộng chỉ có mười tám chỗ, tất nhiên không có phần ta rồi. Ta khấp khởi vì không cần phải gắng gượng tươi cười oanh ca yến ngữ với một đồng đầu heo, nên ngày hội Bàn Đào hôm ấy bèn tung tăng đi tìm tiên Bò Đào xin rượu uống.

Đó là một đêm tuyệt vời biết bao, bầu trời đen điêm xuyên màu bích lục, ánh trăng nằm im lìm trên cao, như một mảnh hoa vàng trôi nổi trong ly rượu ngon màu xanh biếc.

Ta tưởng như có thể ngửi được mùi ngọt ngào thuần chất hòa quyện trong gió.

“GODFIVE là cái quái gì chứ? Ở trong mắt bốn tọa chỉ là đồ bỏ!” Nóc hơn phân nửa chén Xích Hà Châu mà tiên Bò Đào cho, ta bắt đầu làm càn, ngồi ngất ngưỡng trên nóc nhà thánh thoi rung đùi.

Trên dãy núi phương xa thấp thoáng một bóng đen lác lác, nhìn rất giống một con chó, ta nhất thời nhớ lại sự thật của truyền thuyết chó trời nuốt trăng, đột nhiên ngừng đầu cười to: “Ha ha ha, con chó ngọc này, còn chưa dài lông đã muốn xơi thỏ Quảng Hằng!”

Nói rồi, ta sực nghĩ tới chủ nhân của Hao Thiên Khuyển, cũng chính là thành viên GODFIVE, Nhị Lang thiên quân. Ban ngày ta đưa Thiển Giáng tới chỗ Tây Vương Mẫu Điện Hạ, có liếc thấy người này từ đằng xa. Ta ngỡ ngỡ phát hiện tướng mạo của người này cực kỳ tàn ác, tiêu nhanh diệt gọn tiên tính còn chưa đủ, mà phục trang còn dung tục tột đỉnh, râu vàng dính bạc ngó hệt như tài chủ vườn!

Nghe đâu tiếng tăm của hắn cũng ngang ngửa Thiên Thanh, tuy người ta xấu hơn hắn một bậc, nhưng luận dáng người bàn cốt cách xét áo quần, không thứ nào là không cao quý không thoát tục. Còn Nhị Lang thiên quân này thì lúc nào cũng xúng xính bộ áo giáp vàng chóa, cưỡi con ngựa cao to, đi tới đâu cũng diễu võ dương oai cứ như sợ người ta không biết hắn là đại tướng quân, so ra quả là thua thảm hại mà.

Chậc, xem ra Nhị Lang thần hoàn toàn không hiểu chân lý của giới tao nhã bọn ta - khiêm tốn giản dị, mới là tầm cỡ nhất!

“Đồ Nhị Lang Thần xấu như ma! Đồ Nhị Lang Thần nhà giàu mới nổi! Chỉ bằng bản mặt của ngươi mà muốn các tỷ muội đánh nhau vỡ đầu gả cho ngươi hả?” Ta trút vào miệng thêm một hớp Ngọc Lộ ngọt lịm, choáng váng lảm bảm: “Dù ngươi có dùng kiệu lớn tám người khiêng tới Phương Thảo môn, mâm Đậu Đũa ta cũng sút thẳng ngươi ra ngoài...”

Chuyện sau đó ta không nhớ rõ nữa, tại lúc đó ta ngủ mất đất rồi.

Hôm sau tỉnh lại, thì tai họa đã giáng xuống đầu.

Thiển Giáng khẩn cấp chạy tới lôi ta về, nói là trong môn có khách quý tới, chỉ rõ là muốn gặp ta.

Tới khi ta quờ quạng về tới chính điện, thì lại bị hù cho chết đứng - hóa ra khách quý chính là cái tên bị ta chửi bới tới qua, Nhị Lang thiên quân.

Ta vẫn còn nhớ như in, lúc đó Nhị Lang thiên quân dùng một loại ánh mắt quái dị như muốn ăn thịt người, quét hình sạch sẽ từ đầu tới đuôi, từ trong ra ngoài ta.

“Chẳng hay Thiên quân... đến Phương thảo môn của chúng ta vì chuyện gì?” Phương chủ nhìn bản mặt lăm lè của Nhị Lang thần, hét nhin nổi đành mở lời trước.

“Bồn tọa chỉ đặc biệt đến xem...” Ánh mắt Nhị Lang Thần thâm trầm, đánh giá ta, lời nói ra lại vừa chậm vừa vang: “Tiên tử có gan yêu cầu bồn tọa dùng kiệu lớn tám người khiêng tới xin cưới, đến tốt cùng là chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn cỡ nào?”

Uỳnh một tiếng, trên điện nổ tung, vô số ánh mắt căm ghét, phẫn nộ, kỳ diệu khó thể tưởng tượng nổi đồng loạt phóng tới ta.

“Thiên quân, Thiên quân xin chớ trách!” Mặt Phương chủ cứng đờ, thần tốc cười gượng với hắn: “Đậu Đũa tiên tính tình còn trẻ con, chẳng biết câu nào nên đùa câu nào không nên, thật ra muội ấy không suy nghĩ gì cả...” Nói rồi đập cho ta một cú trời giáng: “Còn không mau quỳ xuống tạ tội với Thiên quân!”

Kể từ khi thăng tiên tới nay ta vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, Phương chủ chưa bao giờ nói nặng ta nửa lời, bình thường còn quan tâm có thừa, vậy mà hôm nay tỷ ấy lại bảo ta tạ tội với một tên tài chủ vườn, trái tim non nhất thời xóc nổi, giận dữ hất cằm lên.

“Ta không quỳ! Ta không nói đùa, toàn bộ là nói thật hết! Hắn xấu như vậy, đừng nói là kiệu lớn tám người khiêng, dù có lấy ngai vàng Liên Hoa của Quan Thế Âm nương nương tới mời ta cũng không thềm lên!”

Dưới điện đồng loạt vang lên tiếng hít khí lạnh.

Một phút mặc niệm.

Sau đó bùng nổ...

“Si tâm vọng tưởng!”

“Nghĩ một đằng nói một nẻo!”

“Muốn dùng chiêu này để thu hút sự chú ý của Thiên quân đây mà...”

Cứ như thỉnh linh bị thứ gì lay tỉnh, hàng loạt lời bình luận độc ác trút xối xả xuống đầu ta, mà toàn bộ đều bắt nguồn từ các đệ tử đồng môn thường ngày luôn xung tỹ muội với ta.

Ta đứng lè loi trên điện, ra sức cắn môi, dạn lòng giá nào cũng không được nhỏ một giọt nước mắt.

Đó là lần đầu tiên ta ngộ ra, mình cô độc biết chừng nào.

Sau đó Nhị Lang Thần không nói gì nữa, chỉ cười hì hì như thỏa mãn lắm.

Còn ta nhờ đợt phong ba này, đã bị các tiên tử khác tẩy chay một quãng thời gian dài. Chỉ cần ta lộ mặt tới đâu, ở đó nhất định sẽ lặng ngắt như tờ, mà ta vừa thò chân đi khỏi, sau lưng lập tức nổi dậy cơn bão bình luận khinh bỉ. Không ai ăn cơm chung với ta, không ai chịu tu luyện chung với ta, tới Thiển Giáng cũng né ta không kịp.

Nhớ lại quãng thời gian bị cô lập đau đớn đó mà tim ta còn quặn thắt, hầu như đêm nào ta cũng rúc trong chăn khóc than cho số phận mình, khóc mãi tới một đêm ta mơ thấy Bồ Đề lão tổ.

“Con à, tại sao ngày nào con cũng khóc?” Bò Đề lão tổ chân giẫm sen vàng bay đến từ Tây phương, mặt mũi hiền lành, hòa ái dễ gần: “Khóc tới nỗi lão nạp thanh tu cũng bị con khóc tới rồi tung.”

Trước giờ ta luôn hét lòng sùng bái ngài ấy, bèn nhanh tay chộp áo choàng, trút hết những tháng ngày bị hắt hủi đau thương của mình.

“... Con thấy Thiên Thanh và Nhị Lang thần rất xấu sao?” Bò Đề lão tổ cúi xuống nhìn ta, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc khó tin.

“Tổ sư gia, có phải là con bị bệnh rồi không, sao quan điểm lại đi ngược với người khác như vậy?” Ta thấy phản ứng của ngài ấy như thế, trong lòng sợ hãi suy đoán của mình trở thành sự thật: Lẽ nào thẩm mỹ quan của mọi người đều bình thường, chỉ có mỗi mình là bị lệch?!

Bò Đề lão tổ nhìn kỹ ta thêm một lúc, sau đó chậm rãi thẳng người dậy.

“Không ngờ, không ngờ, TA lại...” Ngài lắc đầu, phát ra một tiếng thở dài đành chịu.

Ta không biết TA mà ngài ấy nói là nam hay nữ, là tiên hay yêu, chỉ thấy nét mặt ngài buồn bã như vậy, bèn cầm không được nước mắt: “Chẳng, chẳng lẽ con có vấn đề thật?”

Nhưng Bò Đề lão tổ lại lắc đầu cười khẽ tiếp, gió thu trong mộng môn trón góc áo bào xanh biếc của ngài, xoa dịu chân mày ngài, gió trời biêng biếc thổi tạt qua mặt.

“Con chỉ cần nhớ kỹ, bất cứ lúc nào bất kể ở đâu, chỉ cần tin điều mà con thấy, đừng vì ý kiến của người khác mà lung lay.”

Chỉ một câu này, đã định đoạt cho ta mấy trăm năm cô độc, mọi người đều say chỉ mình ta tỉnh.

Đậu Đũa ta mãi mãi chỉ tin điều mình thấy, cho dù cả tam giới đều đi ngược dòng với ta, vậy thì có sao đâu chứ.

Chương 9

Tay trong tay, ta bước theo Tể Lam sóng vai nhau tới miệng Cảnh Thái cốc.

Xin chú ý, tay trong tay là thể theo yêu cầu tha thiết của Tể Lam quân, Giang Đậu tiên ta vốn không phải là người thích rêu rao như thế đâu. Khổ nỗi Tể Lam quân quá nhạy cảm, mỗi khi ta muốn len lén rút tay ra, chàng sẽ nhanh chóng bắn về phía ta một loại ánh mắt thông khổ sống không bằng chết, rồi rầm phức tạp muốn chết mà chết không xong, ánh mắt này đúng là vũ khí có quy mô sát thương cực lớn, khiến ta khẩn cấp quăng mũ giáp đầu hàng.

Đọc đường đi ta vừa hớn hờ vừa sầu lo, hớn hờ là vì ta cảm thấy tay mình nhất định có một loại công dụng y học huyền bí nào đó, chẳng phải mọi người hay nói “Điều y thánh thủ” sao? Còn sầu là bởi, nếu sau này chàng không nở rời tay ta, mưu toan chém đứt rồi trộm đi thì sao đây?

Cuối cùng tổng kết lại, ta cũng không biết tay mình lại tốt đẹp như thế, về rồi phải tranh thủ mua bảo hiểm thân thể mới được.

Miệng cốc là một cánh cổng sơn ngói biếc, tường cao ngất lẩn vào trong mây, ngoài cốc đứng mấy vị binh sĩ võ trang đầy đủ, tạo hình cao quý bất khả xâm phạm.

“Chẳng lẽ đi vào còn cần giấy thông hành sao?” Ta căng thẳng bám vào cánh tay trái của Tề Lam.

Tề Lam lắc đầu mỉm cười, khước miệng cong lên, nhìn sang bên phải: “Bây giờ là thời đại kinh tế thị trường.”

Chỗ ánh mắt chàng rơi xuống là một cái đình nhỏ màu lam trang trí đẹp đẽ, hoành phi trên cửa đề ba chữ to rồng mây phượng múa - “Quầy bán vé”.

Ta nhất thời thở hắt ra.

Không biết sao, lúc này ta lại sực nhớ tới câu cửa miệng của Nhị Lang Thần: “Vấn đề gì hễ dùng tiền giải quyết được thì đều không phải là vấn đề.”

Đi tới trước quầy bán vé, Bạch Tuộc yêu tám chân đứng bán vé trông thấy ta, lập tức xô ra chắt giọng máy móc, dài giọng tụng kinh: “Phí vào cốc năm trăm, phí hướng dẫn du lịch năm trăm, bảo hiểm thương tổn ngoài ý muốn năm trăm, vé trọn gói một ngàn hai.”

“Sao lại mắc thế hả?!” Ta giật bắn, vô thức che hầu bao của mình lại.

“Đây là công trình kiến trúc cổ có lịch sử mười vạn năm, là cảnh quan được bộ di sản văn hóa và tự nhiên vũ trụ bảo tồn, là phong cảnh được Tam giới công nhận đạt cấp AAAAAAAAAA, người tưởng nó là sân trồng rau nhà mình à?!”

Bạch Tuộc yêu liếc xéo ta một cái, ném ra cả đống danh hiệu trắng lệt để đập chết ta.

Vì cảm phục khí phách nói một hơi mười chữ A liên tục của Bạch Tuộc yêu, ta đành móc mấy tờ tiền mặt còn sót lại trong ví ra.

“Hai vé vào cốc, mấy thứ khác miễn...”

Ủ dột đăm chiêu dâng mấy tờ giấy bạc lên, nào ngờ câu cự tuyệt nghiêm khắc của Bạch Tuộc yêu lại đâm thẳng vào tai: “Không được! Người chỉ được mua một vé!”

Cô ta dùng ánh mắt ghét bỏ kỳ thị quan sát Tề Lam sau lưng ta từ trên xuống dưới: “Hắn không được vào cốc.”

“Tại sao chứ?” Ta không hiểu mô tê gì.

Bạch Tuộc yêu không nói nữa, chỉ một ngón tay vào tấm biểu ngữ to đùng trước cửa - “Ma và kẻ xấu như ma không được vào.”

Bảy chữ đỏ tươi chảy máu đầm đìa, phô bày lộ liễu với bàn dân thiên hạ là Yêu giới ta đây kỳ thị chủng tộc.

Sắc mặt Tể Lam từ lam chuyển sang xanh lét, sau đó hóa ra cháy đen như than đá.

“Suyt, khỏi cần vào bằng cửa chính, ta có cách.” Ta thò đầu rù rì vào mép tai đã biến thành màu mực của chàng.

Tể Lam quay đầu nhìn ta, trên gương mặt anh tuần ngập đầy nghi hoặc.

“Theo ta, theo ta.”

Vỗ vỗ vào lưng chàng trấn an, ta cười duyên dáng bước ra khỏi đình.

Lúc này khi đi dọc theo con đường này, ta phát hiện tuy Cảnh Thái cốc canh phòng nghiêm ngặt, nhưng không phải là kín không kẽ hở, chỉ ít cách miệng cốc ba trăm thước còn có một cửa vào.

“Huynh xem Hỏa Nhãn Kim Tinh của ta đăng cấp chưa!”

Chỉ vào cánh cổng sắt rỉ sét treo vắt vẻo một cái khóa đồng to, ta cười tới nỗi không khép được miệng, nữ thanh tiên theo trường phái tao nhã luôn biết thi triển ưu điểm của mình đúng lúc đúng nơi.

Thế mà ngoài dự đoán của ta, Tể Lam lại không lộ ra vẻ tán thưởng như ta mong đợi, ngược lại ánh mắt còn nặng nề hơn.

“Tể Lam ca ca, có phải huynh lo cái khóa đồng này đúng không?” Người thông minh sáng dạ như ta, lập tức vạch trần ra sự lo lắng của chàng.

Tể Lam không đáp mà chỉ hơi nheo mắt lại.

Thứ mà ta luôn chờ đợi chính là giờ khắc này.

Trên Thiên đình, mỗi tiên nhân đều có bản lĩnh giữ nhà của riêng mình. Thứ nhất có liên quan tới nguyên thân của mình, là bản lĩnh trời sinh; thứ hai là mai sau tu luyện đột phá tầng, đây gọi là tuyệt chiêu.

Tỷ như Phương chủ xinh đẹp kiêu diễm, sở trường là dùng kỳ hương để mê hoặc người, rồi tỷ như Thiên Nhân trên trấn Nhị Lang thần, không cần bước chân ra khỏi nhà vạn sự đều biết hết. Nhớ năm xưa ta cũng từng nặn óc suy nghĩ rất lâu - thân là một Đậu Đũa tiên, suy cho cùng ta có tài năng thiên bẩm gì khác với người thường đây? Còn không phải là bị người ta chiên xào rán luộc làm món ăn kèm sao!

Nghiền ngẫm tròn một trăm năm, rốt cuộc ta đã ngộ ra chân lý, lén quyết tâm vùi đầu chăm chỉ tu luyện.

Hôm nay, giây phút ta phô bày công lực đã tới rồi.

“Tễ Lam ca ca, huynh xem đây.”

Bắn cho Tễ Lam một ánh mắt ngọt lịm, sau đó ta chắp hai tay thành hình chữ thập, cúi đầu niệm tâm quyết.

Theo tiếng niệm tâm quyết ngày một nhanh, thân thể ta cũng bắt đầu biến hóa - biến nhạt, sang trong suốt, rồi dần dần kéo dài hóa mảnh, cuối cùng hóa thành một sợi chỉ bạc mảnh như dây câu.

“Tễ Lam ca ca, huynh xem ta đi, chắp hết mọi loại hang hóc, loại nào ta cũng chui vào được, nói chi một cái ổ khóa bé xíu?”

Vênh mặt dưới ánh mặt trời, đắc ý đong đưa cái thân đứng dậy.

Há! Dương Liễu tiên tử lúc nào cũng tự hào với cái eo thon “Nhu liễu mảnh đón gió” của mình, thật ra chỉ cần mầm đậu đũa ta chịu làm, thì còn không thon hơn cô ta sao! Bản lĩnh sở trường của Đậu Đũa tiên ta chính là - biến dài mảnh, biến dài mảnh đấy nhé!

Vào thời khắc này, cái mặt nạ thâm trầm của Tễ Lam cuối cùng cũng sụp đổ.

“Người...” Bờ môi chàng khẽ run, nhưng cả buổi trời cũng không thả ra được một từ hoàn chỉnh.

Ta đoán nhất định lúc này chàng khá là kinh diễm với tài hoa của ta, trong lòng ta vui sướng quá đỗi, lập tức quay đầu chui vào trong ổ khóa.

“Tiên tử khoan đã...”

Chưa đợi ta nghe rõ Tễ Lam nói gì, chỉ nghe “Ầm” một tiếng, ta bị một sức mạnh khổng lồ bắn ngược trở lại.

“Đau quá!”

Ta té lăn quay, đầu cắm xuống đất miệng gặm đầy cát, nhân tiện té về nguyên hình.

“Sao lại liều vậy chứ?” Tễ Lam đỡ ta đang nước mắt lưng tròng nhe răng há miệng dậy, trên mặt còn có vẻ ráng nhịn cười: “Cánh cổng này đã bị Yêu vương làm pháp thuật, không phải thứ mà một mình tiểu tiên tử ngươi nói xông vào là xông vào được đâu?”

“... Sao người ta biết có pháp thuật chứ...” Thể hiện phong cách thất bại, ta tự thấy không còn mặt mũi nào để nhìn đời, bèn mau lẹ kéo tay áo che mặt, giọng cũng yếu đi rất nhiều: “Ta còn tưởng tu chiêu Rút Mảnh công này là vạn sự đại cát rồi...”

Nếu thành công thì tương lai còn có thể làm thợ mở khóa kiếm khoản thu nhập thêm.

Rốt cuộc Tễ Lam hết kiềm chế nổi, cười phá lên.

Tuy cánh cổng này ta không mở ra được, nhưng rốt cuộc chúng ta vẫn vào Cảnh Thái cốc thành công.

Bởi vì sau đó người mở là Tễ Lam, nhẹ nhàng dễ dàng, đẩy phát là mở, ngay cả chân mày trụi cũng chưa nhíu cái nào.

Ta không cam lòng quán lấy Tễ Lam, hỏi cho bằng được bí ẩn trong cửa, nhưng chàng chỉ cười nói: “Chủ yếu là cửa này cảm mỹ nhân không cảm người xấu xí.”

Tất nhiên ta biết chàng đang lừa ta, trong lòng có một loại cảm giác mất mát “Vốn định làm bộ làm tịch kết quả lại bị một bậc thầy làm bộ làm tịch chính hiệu đánh bại.”

Cảnh Thái cốc là một nơi rất ư xinh đẹp, phong cảnh có thể nói là một mắt một còn với Thương Nam. Mặc dù vé vào cửa đắt đỏ, nhưng tốt xấu gì cũng có thể nói là đáng giá. Hôm nay hai chúng ta trốn vé, cảm giác tất nhiên còn đáng giá hơn cả đáng giá. Không tin thì người cứ nhìn Tễ Lam quân mà xem, hiện tại chàng đang nhìn hồ nước sắc sỡ chạy dài mà kích động tới nổi đỏ mắt kìa.

“Núi sông đẹp thật.”

Ta hiểu rõ nỗi lòng của chàng, khí phách vỗ vỗ vai chàng.

Tễ Lam đành mặt không trả lời.

“Giang sơn đẹp để biết bao, làm khom lưng biết bao bậc anh hào!”

Ta ngẩng đầu lên trời, rung đùi đắc ý phát biểu thẳng thắn suy nghĩ trong lòng.

Sau đó cười hì hì ngoảnh đầu lại: “Tễ Lam ca ca, huynh nói thủ thơ Đế Vương này có hay không?”

Tễ Lam cúi đầu trầm ngâm chốc lát, phóng qua ta một ánh mắt sâu sắc: “... Rất đúng.”

Ta nghĩ chàng bị cảnh đẹp làm chấn động tới loạn óc rồi, rõ ràng ta hỏi “Có hay không”, vậy mà chàng lại đáp là “Đúng hay không.”

Có điều hoa cỏ ở Cảnh Thái cốc đích thực rất tuyệt diệu, chỗ chúng ta đang đứng là một biển hoa mênh mông cao tầm nửa thân người. Biển hoa này khá là thú vị, hình dạng tổng thể của nó là Bát quái Thái Cực, một nửa màu tím, nửa còn lại màu trắng, cánh hoa trong suốt như lưu ly, khi gió thổi lùa qua, ngợp cả bầu trời là hương hoa ngọt ngào thấm vào tim phổi.

“Trước giờ ta chưa từng thấy loại hoa này, nhìn hơi giống với hoa Triều Nhan⁽¹⁾!”

Ta cúi đầu nghịch một nụ hoa tím bên cạnh.

Cùng là nữ thanh tiên tao nhã như nhau, Triều Nhan tiên tử cũng có hai tên tục khác mà bất cứ giá nào cũng không được gọi thẳng ra - bìm bìm và hoa loa kèn. Cho dù hai cái tên sau nổi tiếng hơn nhiều.

“Hoa này còn lợi hại hơn giống Triều Nhan nhỏ bé đó nhiều.” Tễ Lam hừ nhẹ một tiếng, khịt mũi cười nhạt.

“Lợi hại ở đâu?” Ta méo miệng không cho là đúng, pháp bảo hoa tiên tính tới tính lui cũng chỉ có mấy loại, chẳng lẽ Triều Nhan yêu giới không những thổi kèn, mà còn diễn tấu hòa âm được à?

“... Người hái một đóa hoa tím đưa cho ta.”

Tễ Lam hơi cong khóe miệng, nhìn tới nỗi ta hoa cả mắt tim run run.

Lập tức ngắt một đóa hoa trong suốt lóng lánh, cung kính lễ độ trình lên nam tử đẹp như mơ trước mắt.

“Tễ Lam ca ca, huynh thật sự quá đẹp trai!” Bên tai bất thành linh lọt vào một tiếng hò hét quen quen.

Ta vênh tai cảnh giác, nhưng rõ ràng quanh đây không có một bóng người nào khác.

“Tễ Lam ca ca, huynh thật sự đẹp trai quá chừng!” Cái giọng quen quen đó lại xông tới.

Là đồ mê trai nào lộ liễu như vậy, còn dám hét ra tiếng lòng của ta?

Ta banh mắt hết cỡ, quay cổ tìm kiếm khắp nơi.

Nhưng mà chung quanh vẫn yên tĩnh như cũ, chỉ có mỗi ta và Tễ Lam đang trừng nhau, bốn mắt xoay tròn.

“Tễ Lam ca ca, huynh thật tình rất đẹp trai! Ta thích huynh quá đi mất!”

Lúc tiếng thét thùng màng nhĩ vang lên lần nữa, rốt cuộc ta đã tìm được nơi bắt nguồn âm thanh - là bông hoa tím bè ngoài hệt cái loa đang nằm trong tay Tễ Lam kia.

Lẽ nào đóa hoa này có chung xu hướng thẩm mỹ với ta, biết nam tử vậy lam trước mắt là một mỹ nam đẹp trai sét đánh vô địch?

Ta nghi hoặc nhìn về phía Tễ Lam, nhưng lại phát hiện chàng đang dùng một loại ánh mắt khó thể tin nổi nhìn đóa hoa trong tay.

“Tiên tử có biết... hoa này tên gì không?” Bẵng qua một lúc lâu, lâu tới nỗi mắt ta cay xè, Tễ Lam mới chịu ngẩng đầu lên nhìn ta, trong giọng nói xen lẫn một tia chất đấng khó hiểu.

Ta lắc đầu nguầy nguậy, trông khá giống cái trống lắc.

“... Hoa này có một sở trường đặc biệt, chính là cảm nhận nội tâm của người hái nó, đồng thời nói thẳng ra mà không thêm bớt - là “Hoa Chân Tâm”.”

Tễ Lam dùng thái độ bình tĩnh tĩnh táo, thông thả tinh tường nói toạc ra đáp án.

Còn ta, nghe xong ba chữ cuối, chân thân của ta hình như sắp tan đàn xẻ nghé luôn rồi.

Á á Bò Đề lão tổ của con ơi, nhà nhà đều nói thiếu nữ ôm ấp tình cảm bao giờ cũng là thơ, còn mằm Đậu Đũa con mới lơ mơ một chút đã bị cái hoa loa kèn chết tiệt này rống ra hết tim gan phèo phổi chẳng thềm kiêng nề gì, đã vậy còn rống ba lần liền! Cái kiểu nói huých toẹt không lãng mạn không quanh co như thế, thử hỏi về sau gương mặt nhỏ nhắn mỏng manh của nữ thanh tiên tao nhã thuần khiết con đây biết giấu vào đâu đây?

Hoa Chân Tâm ơi hoa Chân Tâm, Đậu Đũa tý tý hận ngươi!

“Giận rồi à?” Có lẽ cảm giác được tâm trạng xúc động của ta, Tể Lam bèn dè dặt dọa lời.

“Không có.” Ta cúi đầu xụi lơ, âm mưu che giấu gò má đang nóng rần của mình.

“Hoa Yêu giới vốn không sinh trưởng theo lẽ thường, ngươi đừng để trong lòng.” Tể Lam quân hiền lành giang tay bắc thang cho ta leo xuống: “Chẳng qua chỉ tiêu khiển một chút thôi.”

Ta liếc đóa hoa tím tới trắng mắt, xoắn xoắn khăn tay, im ru.

“Đây, ngươi nhìn cái này xem.” Tể Lam đưa qua cho ta một cành hoa đỏ thắm hình dáng khá giống với sen vô ngựa⁽²⁾, giọng mềm mại: “Không tin ngươi sờ thử nhị hoa của nó đi.”

Nét mặt chàng ôn hòa, dáng vẻ lấy lòng hiếm có, nên ta cũng đành ỉu xìu chọt đóa hoa một cái cho có lệ.

“Kết hôn, kết hôn, xin kết hôn với ta đi mà!”

Ai dè cánh sen vô ngựa này vừa bị ta chọt vào, đột nhiên ngưng nguẩy cực kỳ vui vẻ.

Ta bị hù cho giật thót, sẩy tay vút đóa hoa xuống đất.

“Kết hôn, kết hôn, xin kết hôn với ta đi mà!”

Cánh sen vô ngựa kiên cường la hét ngưng nguẩy thêm mấy cái, sau đó xụi lơ bất động.

“Hoa này tên là “Cuồng kết hôn”.”

Tể Lam nhìn bản mặt ghen hợm chết trân của ta, bỗng nhiên bật cười, rồi đưa qua tiếp một giống thực vật na ná như cúc Ba Tư màu ngọc bích: “Ngươi sờ nó nữa xem.”

Lúc này ta đã có kinh nghiệm, chậm chậm chọt ngón tay vào nhị hoa, đầu ngón tay vừa có cảm giác mềm mềm, đã nghe một tiếng rú bắn ra từ giữa cánh hoa như mắc chứng tâm thần phân liệt:

“Ly hôn, ly hôn! Bà đây muốn ly hôn với ngươi!”

Cánh hoa run bần bật, gào rú xé ruột xé gan, khiến người ta ngổn ngang trong gió.

“Ta biết rồi! Tên hoa này bảo đảm là ‘Cuồng ly hôn’, đúng không?”

Tễ Lam còn chưa mở miệng ta đã hăm hở thể hiện trí khôn. Danh hiệu nữ thanh tiên tao nhã học thức cao không phải tự dung mà có đâu, ít nhất cũng biết suy một ra ba đấy nhé.

“Không.” Vậy mà Tễ Lam lại chậm rãi lắc đầu: “Hoa này tên là - “Bà đây gặp đồ phản bội”.”

Cuối cùng ta đã tan vỡ triệt để, hai hàng lệ đọng đưa trên gò má. Từ khi đến Yêu giới, ta mới phát hiện bản thân luôn không ngừng phát triển về hướng sụp đổ hình tượng, thật quá mức bi kịch mà!

“Ai đặt tên này cho nó vậy hả?!” Dưới cơn thịnh quá hóa giận, ta vút phăng “Bà đây gặp đồ phản bội” xuống đất, dành cho kẻ đặt tên lời khiển trách nghiêm khắc: “Quá khó nghe, quá khó đọc, quá nhà quê!”

Lẽ ra ta còn muốn chửi thêm nhiều tính từ đặc sắc khác, nhưng vì ngại nguyên tắc thanh lịch của nữ thanh tiên, nên không thể làm hơn được.

“... Có lẽ là một nữ tử, sau đó không biết sao lại lan ra rộng ra.”

Tễ Lam nhìn cái dáng lều bầu phần uất của ta, cười tới nỗi mỗi miếng vảy trên người đều mở ra: “Nhưng giờ xem ra, đây là nhân vật đầu óc nhanh nhạy có tài nhìn xa trông rộng.”

Lòng tự ái kẻo bông của ta không chịu nổi sự đả kích này, lẳng lặng rút cổ lại, nhủ bụng hay là hóa thành một sợi dây rồi bay đi thôi!

Đúng lúc này một cảnh liễu màu bạc lặng lẽ xuất hiện trước mặt ta.

“Người sờ thêm cái này đi.” Tiếng nói bên tai không hề chứa vẻ bỡn cợt, mà là dịu dàng an ủi: “Sẽ có điều ngạc nhiên.”

Ta miễn cưỡng thò ngón trở ra chọc bừa lên lá liễu, chỉ nghe “Đinh” một tiếng, một loại âm thanh mà ta chưa từng nghe qua, giống như tiếng giọt nước mưa gõ vào chuông bạc, dư âm còn văng vẳng bên tai, thật là thanh thúy.

Vừa mừng vừa sợ, ta lập tức nghiêng bàn tay miết nhẹ dọc theo cành liễu, tiếng đinh đinh đang đang lại vang lên thánh thót, hết như âm thanh thiên nhiên đến từ ngàn xưa, bước qua hồng trần sôi sục, khuấy động cõi lòng vạn vật.

“Đây là cây Mộng Linh⁽³⁾.” Giọng trầm thấp của Tễ Lam vang lên: “Chỉ buổi tối mới có thể phát ra âm thanh, âm sắc đẹp như ảo mộng, cho nên mới được gọi là Mộng Linh.”

Ta lơ mơ ngẩng đầu, hóa ra mặt trời đã xuống núi từ lúc nào không hay, lúc này Cảnh Thái cốc trông giống hệt một vườn hoa lấp lánh rộng thênh thang. Cây Mộng Linh màu bạc rũ xuống dài tựa thật dài, ôm ấp hòa quyện vào nhau

trong gió đêm, hoa Lưu Ly ngũ sắc run khẽ trong gió nhẹ, tỏa ra hơi thở thom ngát nức lòng người. Dõi mắt ra xa, bạt ngàn núi đồi chìm trong ráng chiều đỏ rực, hòa với từng nốt hòa âm mê hoặc của Mộng Linh, lộng lẫy tột cùng, mà cũng rực rỡ tột cùng.

“... Đẹp quá.”

Ta ngơ ngác nhìn cảnh đẹp huyền ảo khôn cùng này, không dẫn được tiếng cảm thán phát ra từ đáy lòng.

Hoa cỏ Yêu giới siêu phàm thoát tục như vậy, thân là một cây Đậu Đũa, ta cảm thấy áp lực rất lớn.

“... Nếu có thể ở lại đây cả đời, thì không biết hạnh phúc bao nhiêu.”

Ta cứ như bị mê hoặc, thì thào một câu như vậy.

Tễ Lam không tiếp lời, chàng chỉ nhắm mắt lại nghe tiếng gió, mỉm cười mãn nguyện.

Ghi chú:

1. Tên gọi khác của hoa bìm bìm.
2. Sen vó ngựa hay còn gọi là hoa loa kèn sông Nin.
3. Chuông mộng.